

tamentum quidquid acquirere licebat? Itaque civiles leges hoc jus Ecclesiæ agnoverunt, & confirmarunt (2); quin etiam actum est de conservandis bonis Ecclesiarum, quorum est vetita alienatio (3); deque acquirendis bonis clerici, aut monachi sine heredibus, ac sine testamento morientis, quæ adscripta sunt Ecclesiæ, aut monasterio, cui vivens addictus fuerat (4).

(1) *Leg. 8. Cod. de Hered. instit.*

(2) *Leg. 1. Cod. de Sacros. Eccles.*

(3) *Leg. 14. Cod. de Sacros. Eccles., Auth. de Non alien. aut permut. cap. 1. & 3. collat. 2.*

(4) *Leg. 1. Cod. Theodos. de Bon. cleric.*

§. VI. Initio omnium Ecclesiæ bonorum cura, & administratio erat penes Episcopum, qui illam Oeconomo, aut Archidiacono commitebat, & hi finito officio gestæ administrationis rationem Episcopo reddere debebant (1). Unus erat eorum bonorum cumulus, unde alebantur Episcopus, & clerici, qui Ecclesiæ erant addicti, pauperes opem accipiebant, detrahebantur impensæ, quas pro Ecclesiæ fabrica, ornatu, supellectile, ceterisque rebus facere oportebat. Postea visum est bona Ecclesiastica in certas veluti partes dividere, & sua Episcopo, sua clericis, sua item pauperibus, sua denique Ecclesiæ fabricæ pars attributa est (2).

(1) *Can. 21. c. 1. q. 7.*

(2) Hanc in quatuor partes divisionem bonorum Ecclesiæ memorant Simplicius P. *Ep. 3. ad Florent.* apud Labaam *Cencil. t. 5. col. 96. ed. Ven.*, Gelasius P. *Ep. 9. ad Episc. Lucan. c. 27. col. 321. cod. loc.*, & Gregorius M. *Ep. 11. l. 4. col. 691. Ep. 12. l. 5. col. 737. Ep. 7. l. 8. col. 900. Ep. 64. l. 11. col. 1150. & 1151.*, & *Ep. 44. l. 13. col. 1249. opp. t. 2. ed. Paris. cit.* Verum Synodus Bracarenensis I. *Can. 7. col. 351 t. 3. Collect.* Harduini tantum constituit partes tres, quarum unam Episcopo, alteram clericis, tertiam aedificiis, & Ecclesiæ luminaribus adscribit. In hac autem partitione Episcopo hospitalitas exercenda relinquatur.

§. VII. Denique certi redditus Parochialibus Ecclesiis adscripti sunt, & clericis, qui pridem ex Ecclesiæ, cui erant addicti, redditibus alebantur, certa concessa sunt Ecclesiæ bona, quorum curam gererent, & ex quibus perciperent necessaria ad vitam honeste traducendam. Hodie igitur sua sunt bona clericis, & sua item Ecclesiis, quæ utraque separatim administrantur. Bona hæc temporalia dicimus, quod eorum redditus impenduntur in temporales usus Ecclesiarum, & clericorum; verum cum semper ecclesiastica sint, eo censenda sunt jure, quo censentur bona Ecclesiarum, quæ sine legitima venia distrahi nequeunt, & quibus nemo, tanquam profanis bonis, uti, & abuti potest suo arbitratu.

TITULUS XIV.

DE PRÆBENDIS, ET BENEFICIIS.

I. Quid beneficium?

II. Beneficiorum inter clericos distributio.

III. Beneficia à præbendis distinguuntur.

IV. & V. Eorum indoles.

VI. Præcipuum clericorum officium.

VII. & VIII. Beneficia residentiaria, & non residentiaria.

IX. Majora, & minora.

X. Sæcularia, & regularia.

XI. Collativa, electiva, patronata.

§. I.

Beneficii nomen apud Latinos scriptores significat prædium fiscale, quod ducibus, ac militibus optime de republica meritis ab Imperatoribus concedebatur, ut ex eo perciperent necessaria ad vitam traducendam, suoque deinceps sumptu stipendia facerent (1). Prædia hæc etiam Ecclesia tribuere cœpit clericis de ea bene meritis, ut iis fruerentur, dum ipsis vita suppeditaret, eaque prædia beneficia, beneficiati autem dicti sunt clerici, qui eadem obtinuerant. Raræ ini-

tio erant hujusmodi concessionones, atque, ut plurimum, breve temporis intervallum comprehendebant (2), quo finito, vel mortuo clerico, cui data fuerant, prædia ad Ecclesiam revertebantur (3).

(1) Consule Du Cangium *Glossar. med. & infim. Latinit. verb. Beneficium*, Baronium ad an. 502. t. 9. §. 23. p. 20. ed. Lucae, Thomassinum *Vet. & nov. Eccles. disciplin. par. 2. l. 3. c. 13. n. 5.*

(2) Concilium Agathense *Can. 7. & Can. 22. col. 999. & 1000. t. 2. Collect. Concil. Harduini*, Aurelianense I. *Can. 23. col. 1011. ibid.*, Symmacus P. *Ep. 5. ad Cæsar. Arelaten. c. 1. col. 425. t. 5. Concil. Labbæi ed. Ven.*

(3) *Can. 61. c. 16. q. 1.*

§. II. Verum lapsu temporum hujusmodi concessionones frequentissimæ evaserunt (1), & eo denique res venit, ut clerici non amplius ex communi Ecclesiæ ærario alimenta acciperent, sed peculiare haberent præbendas suas in prædiis, sive beneficiis quæ ipsis concedebantur, donec vitam agerent. Ita factum est, ut jus percipiendi redditus ecclesiasticos, quod olim affixum erat ordinationi, per quam clericus certæ adscribatur Ecclesiæ, cujus ex ærario alebatur, nunc hæreat beneficiis, unde clericus redditus percipit, quibus honeste, & decenter vivat. Nimirum semper clericis jus fuit, propter ecclesiasticum officium, de altari vivere. Modus autem, quo clericus ecclesiasticis bonis frui debet, pertinet ad disciplinam, quæ non eadem omni ætate est.

(1) Primum parochialibus Ecclesiis, & iis quidem ruralibus adscriptæ videntur oblationes, quæ ad altare fiebant, salva earum tertia, aut quarta parte, quæ ad Episcopum pertinebat *Can. 7. c. 10. qu. 1.* Paulo post iisdem ruralibus ecclesiis certi etiam ex fundis redditus tributi sunt Concilium Aurelianense III. *Can. 5. col. 1424. t. 2. Conc. Collect. Harduini.* Certe IX. sæculo omnis ruralis Ecclesia suas proprias decimas, & fundos obtinebat *Can. 25. c. 23. q. 8.* Urbane quoque parochiæ eandem disciplinam postea acceperunt; & tunc potissimum, inducta partitione bonorum, certa clericis data

sunt prædia, quæ ipsi administrarent, & ex quibus ad vitam necessaria perciperent. 309

§. III. Proprie beneficium à præbenda distinguitur. Hæc enim tantum comprehendit fructus, redditus, & emolumenta, quæ clericis certo obveniunt, ecclesiasticorum officiorum, & beneficiorum causa. Hinc eam sæpe etiam beneficii dotem appellamus, sive consistat in prædiis rusticis, aut urbanis, sive in pascuis, silvis, aut similibus, sive in illis juribus, quæ fructuum vicem obtinent, & rebus immobilibus æquantur, uti sunt census, & reliqua generis ejusdem. At vero beneficii nomen latius patet, quoniam non ea tantum, quæ præbenda, comprehendit, sed etiam ecclesiasticum officium, & magistratum. De magistratibus, & officiis, quæ beneficiis adjuncta sunt, superiore libro actum est. Nunc in beneficiis potissimum spectamus redditus; quamquam hi redditus non nisi propter ecclesiasticum officium, & magistratum percipiuntur.

§. IV. Beneficium est perpetuum jus percipiendi fructus de bonis ecclesiasticis, officii causa ecclesiastica auctoritate institutum. Perpetuum inquam, hoc est donec beneficiarius vitæ usura fruitur, beneficium esse debet; quia per hoc certo in Ecclesia obeundo muneri addicitur, quod cum perpetuum sit, perpetuum quoque jus ad redditus esse debet.

§. V. Præterea ecclesiastica auctoritate, videlicet Summi Pontificis, aut Episcopi, opus est, ut beneficium constituatur. Cum enim ecclesiastici redditus, & multo magis sacra ministeria, quæ duo beneficium complectitur, sine Ecclesiæ auctoritate dari nequeant, manifestum est, sine hac auctoritate nullum esse, & haberi beneficium posse. Quare omnes redditus, licet perpetuo clericis ob spirituale aliquod officium attributi, uti legata pia, & capellanæ, beneficia non sunt, nisi Episcopi accedat auctoritas, sed mera stipendia, aut eleemosynæ censentur.

§. VI. Denique beneficium propter spirituale offi-

cium institutum est. Non enim clericos otiosos, & nihil agentes ex ecclesiasticis redditibus vivere oportet. Præcipuum clericorum officium positum est in altaris ministerio, atque in precibus, quas ad Deum mittere pro cunctis debent; & vero Ecclesia certas constituit præces, quæ unoquoque die à beneficiariis fundendæ sunt, ut eo, quo tenentur in primis, fungantur munere. Atque hæc sunt horæ canonicæ, quas omnes beneficiarii quotidie recitare debent, & quæ *divini officii*, ac *breviarii* nomine appellantur.

§. VII. Sed præter hoc officium, quod omnibus beneficiariis commune est, quidam sunt, qui & aliud habent ministerium, personatum, dignitatem, aut curam animarum. Hæc beneficia duplicia, cetera in quibus illa non insunt, simplicia appellantur. Ex simplicibus beneficiis quædam sunt, quæ adjunctam habent legem residentiae, uti sunt Canonicatus, & Capellaniae perpetuæ ecclesiastica potestate constitutæ, & hæc beneficia *residentiaria*, cetera, à quibus onus illud abest, proprie *simplicia*, & non *residentiaria* dicuntur. Verum Canonicatus, quamquam inter beneficia simplicia recenseantur, tamen accedunt ad dignitates (1), ideoque in odiosis simplicium beneficiorum nomine non continentur. Neque vero hæc beneficia tamquam inania, & otiosa habenda sunt, quod eorum Rectores nullum peculiare officium exercent. Nam rem præclaram, & magnam præstant, qui præces pro populo fundunt, & cum alii sint clerici, qui omnibus funguntur muneribus, quæ pro Christianorum regimine, & salute sunt necessaria, recte Ecclesia quosdam alit clericos, quorum occupatio in fundendis precibus, & altaris ministerio defixa est (2).

(1) *Cap. 2. de Rescript. in 6.*

(2) Hujusmodi clericorum, quorum tantum erat altari servire, ac precibus, & orationi vacare, jam III. sæculo habebat Ecclesia, & eorum quidem mentio est apud Cyprianum *Ep. 1. p. 169. ed. Amstel. 1700.*

§. VIII. Cuncta olim beneficia residentiae lege tenebantur, sed lapsu temporum redditibus imminutis beneficiorum, adeo ex iis clerici necessaria percipere non possent, consuetudine inductum est, ut beneficio donati fructus caperent, licet in beneficii loco non morarentur, ut sibi victum alibi compararent (1). Nunc igitur qui his beneficiis fruuntur, tantum deserunt tonsarum, ac vestes clericales, & horas canonicas quotidie persolvunt.

(1) Consule Gonzalez *in c. Conquerente n. 2. de Cleric. non residen.*

§. IX. Rursus alia beneficia sunt, quæ majora, alia, quæ minora appellantur. Majora sunt, quibus hærent principes in Ecclesia gradus cum cura animarum, & sacra jurisdictione, qualia beneficia obtinent Summus Pontifex, Patriarchæ, Archiepiscopi, Episcopi, & Abbates cum quasi episcopali jurisdictione. Reliqua, quæ infra hæc sunt, minora beneficia dicuntur. Ceterum majora illa beneficia communi beneficii nomine non comprehenduntur; quin ne dignitatis quidem vocabulo, cum potius sint apices dignitatum.

§. X. Dividuntur etiam beneficia in secularia, & regularia. Secularia sunt, quæ non nisi sæcularibus clericis, regularia, quæ tantum regularibus tribuuntur, unde eorum nomen tractum est. Hinc abbatia, ceteraque officia claustralia suis propriis donata redditibus, beneficia sunt regularia, ac talia generatim censentur omnia, quæ à regularibus regi consueverunt. Beneficia regularibus addicta demonstrantur vel fundatione, cujus nimirum lege cautum est, ut ea regularia haberi debeant; vel incorporatione, cum monasteriis adnexa sunt; vel præscriptione annorum quadraginta, cum eo temporis intervallo semper à regularibus administrata fuerunt.

§. XI. Denique sunt beneficia collativa, quorum collatio ad eos pertinet, quibus conferendi jus est, elec-

tiva, quæ per electionem, patronata, quæ ad patroni præsentationem conceduntur. De his omnibus superiore libro actum est.

SECTIO I.

DE VETITA BENEFICIORUM MULTITUDINE.

XII. Clericus duabus Ecclesiis non adscribendus.	XV. Et Tridentini.
XIII. Beneficia compatiblea, & incompatiblea.	XVI. Poena retinentium plura incompatiblea beneficia.
XIV. Decretum Concilii Lateranensis.	XVII. Quæ beneficia plura numero simul retineri possint?

§. XII.

Omnes Clerici, ex veteri disciplina, cum ordinabantur, certæ adscribebantur Ecclesiæ, cui servire debebant, & à qua necessaria quæque accipiebant. Cum autem unus idemque clericus eodem tempore duabus Ecclesiis servire non posset, consequens erat, ut neminem duabus Ecclesiis adscribi, vetus disciplina pateretur (1). Hæc quidem generatim obtinebat regula canonum, cui tamen locus non erat, cum aliud Ecclesiæ utilitas, aut necessitas postularet. Non enim antiquiori etiam ætate exempla desunt clericorum, qui pluribus uno, & eodem tempore Ecclesiis addicti erant (2).

(1) Concilium Chalcedonense *Can. 10. & 20. col. 606. & 610. t. 2. Collect. Harduini; & Nicænum II. Can. 15. col. 495. t. 4. Collect. cit.*

(2) Concilium Emeritense *Can. 19. t. 3. col. 1005. Collect. Harduini.* Celebre est autem, quod de Euphronio narrat Basilius *Ep. 228. opp. t. 3. p. 351. ed. Paris. 1730.* qui ab Episcopatu Coloniensi ad Metropolim Nicopolitanam translatus utrasque deinde Ecclesias administravit.

§. XIII. Postquam beneficia ab ordinatione sejungi cœpta sunt, etiam interdictum est, ne cui plura simul beneficia tribuantur, cum unus clericus simul gerere

non possit plura officia, quæ beneficiis conjuncta sunt. Sed imminutis, uti supra dictum est, lapsu temporum beneficiorum redditibus, oportuit residentia lege solvere clericos, qui alibi quærere debebant victum, quem à beneficio habere non poterant. Tunc igitur uni clerico concedi cœperunt plura beneficia, ut quod unum non dabat, haberet ex pluribus, eaque dicta sunt beneficia *compatiblea*; quoniam non residentiam, neque aliud habebant adjunctum onus, quod alterius beneficii possessionem impediret. Quibus beneficiis opponebantur *incompatiblea*, quæ scilicet plura numero, ob onus singulis affixum, ab uno eodemque clerico simul retineri non poterant.

§. XIV. Sed lapsa disciplina, plura simul incompatiblea beneficia uni clerico data sunt; quod malum longe lateque serpens plura, quæ ea tempestate habitata sunt, Concilia remove studuerunt. Præsertim Synodus Lateranensis III. ea de re laboravit, edita lege, ut nemo duas dignitates, aut duas parochias simul deinceps habere posset, addiditque sanctionem, ut accipiens secundum beneficium amitteret, dans autem largiendi potestate privaretur (1). Verum non adhuc avulso malo, Innocentius III. in Concilio Lateranensi IV. de eo plane tollendo acriore studio laboravit. Ergo sancitum est, ut nemo duas simul parochias, dignitates, aut personatus obtineat, ipsoque jure cadat primo beneficio, qui alterum sine venia Sedis Apostolicæ adeptus est, ac utroque privetur, si forte illud velit retinere (2). Eadem quoque ratione præbendarum coacervatio vetita est (3).

(1) *Cap. 3. de Cleric. non residen.*

(2) *Cap. 28. de Præben.*

(3) *Cap. 9. de Concess. præben.*

§. XV. Denique Tridentini Patres alias edidere leges, ut quæ à Lateranensibus Conciliis fuerant constituta, diligenter observarentur. Itaque vetitum est uni

clerico quovis titulo etiam *unionis*, aut *commendæ* plures simul conferre Ecclesias cathedrales, aut beneficia curata, & cetera, quæ *incompatibilia* dicuntur, jussique sunt primo beneficio cadere, qui alterum consequuntur. Ex reliquis vero beneficiis, quæ *compatibilia* dicimus, uni clerico plura conferri possunt, quando unum satis non est, ut ille honeste, ac decenter vivat (1).

(1) Concilium Tridentinum *Sess. 7. c. 2. & 4. & Sess. 24. c. 17. de Reform.* Extat etiam de incompatibilibus beneficiis constitutio Joannis XXII. in *Extrav. Execrabilis de Præben.*, de qua actum fuit *l. 1. tit. 5. sect. 3. p. 326.*, & qua sancitum est, ut secundum beneficium curatum, vel secundam dignitatem accipiens, nisi statim primum dimittat, utroque privetur, atque in posterum à sacris ordinibus, & à beneficiis repellatur, atque ultimi beneficii collatio Summo Pontifici reservetur. Late ea de re disputat Rigantius *ad Regul. 1. Cancellar. §. 8. per. tot.*

§. XVI. Hodie igitur iis utimur legibus, quæ à Tridentina Synodo constitutæ sunt. Duo *incompatibilia* beneficia, qualia sunt generatim omnia (1), quæ habent curam animarum, quæ officium, personatum, dignitatem, onus residentia, quæque *sub eodem tecto uniformia* dicuntur (2), uni clerico concedi non possunt, & si concedantur, primum ipso jure vacuum efficitur. Quod si utrumque simul beneficium retinere quis velit, utroque privandus est. Vacatio autem ipso jure inducitur non collatione, sed pacifica alterius beneficii possessione, qualis ea censetur, quam quis sine ulla molestia apprehendit, aut apprehendere potuit. Ideo post acceptam alterius beneficii possessionem datur adhuc spatium duorum mensium, quo beneficiarius primum etiam beneficium retinere potest, ut interim noscatur, num aliquæ de altero beneficio molestia exoriantur (3).

(1) Quæstio est, num altero impetrato beneficio generatim in omnibus incompatibilibus beneficiis vacatio ipso jure indicatur. Multi enim sunt, qui hanc ipso jure vacationem tantum referunt ad beneficia, quæ propter titulum incompatibilia existunt, uti sunt duo Episcopatus, duæ parochia, duo sub eodem tecto uniformia beneficia

non item ad ea, quæ tantum retentione incompatibilia habentur, uti sunt duo canonicatus in diversis Ecclesiis, & alia beneficia, quæ adjunctam habent residentia legem, sed sine animarum cura, dignitate, personatu, vel officio. Hæc enim beneficia tantum sententia judicis vacare arbitrantur. Sed Concilium Tridentinum omnium generatim incompatibilium beneficiorum ipso jure vacationem induxisse, ostendit Garcia *de Benefic. par. 11. c. 5. n. 79. & seq.*

(2) Beneficia *uniformia sub eodem tecto*, sive in eadem Ecclesia dicuntur, quæ ad eundem finem, idemque ministerium instituta sunt, habentque idem onus, ac officium eodem tempore persolvendum. Hujusmodi sunt duo canonicatus, duæque ejusdem Ecclesie capellanæ.

(3) Consule Rigantium in *Regul. 1. Cancellar. §. 8. n. 154. & 155.*

§. XVII. In ceteris beneficiis, quæ *compatibilia* dicuntur, servanda regula est, eorum plura ab uno eodemque clerico retineri posse, cum unum non tantum præstat, quantum est ad cultum, & ad victum necessarium. Si unius redditus satis sunt, ut clericus honeste, ac decenter vivat, nefas est plura in eo beneficia concervare; & vero primum amittit, qui præter necessitatem alterum beneficium adeptus est. Sed nunc ex consuetudine ubique recepta nemo in foro controversiam patitur, quod duo possidet beneficia, etiamsi unum satis præbeat ad vitam honeste traducendam, modo utrumque residentiam non requirat. Et licet Tridentina Synodus non definiverit, quinam redditus ad decentem clerici tuitionem sufficiant, tamen in comperto est, rem totam Episcopi arbitrio, respectu habito ad locorum consuetudinem, atque ad statum clerici, æstimandam, ac definiendam esse. Interdum Sedes Apostolica, cujus tantum est ea in re veniam concedere, justis de causis plura ab uno clerico etiam incompatibilia beneficia retineri permittit; cujus quidem rei sunt exempla præsertim in Germania, ubi uni plures Episcopatus conceduntur, ut firmioribus munitis præsiis hæreticorum conatus retundat.

S E C T I O II.

DE CONJUNGENDIS, AC DIVIDENDIS BENEFICIIS.

- XVIII. Beneficiorum unio quomodo duplex?
 XIX. Justæ unionis causæ quæ?
 XX. Solemnitates in ea faciendæ necessariæ.
- XXI. Quis unionem recte expediat?
 XXII. Divisio beneficiorum, ejusque causæ, & solemnitates.

§. XVIII.

Plurium Ecclesiarum, vel beneficiorum conjunctio, quæ à legitimo Superiore justa ex causa facta est, beneficiorum unio appellatur. Ea vel temporanea, ac personalis, vel perpetua, ac realis est. Personalem, qua plures, veluti pallio ad beneficiorum multitudinem obtegendam, abutebantur, Synodus Tridentina (1), rejecit: perpetua, quæ rite, atque ex justis causis fiat, ecclesiasticis legibus probatur. Hæc autem conjunctio tribus modis fieri solet: confusione, cum duæ, pluresve Ecclesiæ, aut beneficia ita coagmentantur, ut ex pluribus una Ecclesia, aut unum beneficium fiat; subjectione, cum unum beneficium alteri subjicitur, ita ut ei quasi fundus accedat, & ejus privilegia, consuetudines, naturam assumat; denique alia est unio, quæ dicitur *æque principalis*, cum neutrum beneficium alteri subjicitur, neque duo beneficia in unum quasi corpus coalescunt, sed utraque integra manent, suamque retinent gradum, actitulum, sed ab uno eodemque ministro reguntur. Hoc modo cathedrales præsertim Ecclesiæ conjungi solent.

§. XIX. Ecclesiarum, & beneficiorum conjunctio non nisi ex justa causa, atque adhibitis solemnitatibus fieri debet (1). Justa causa est evidens Ecclesiæ necessitas, aut utilitas, puta si duo beneficia tenues habeant redditus, ex quibus vivere duo clerici nequeant (2), si valde sit deminutus populi numerus (3), si Ecclesiæ temporis, vel hostium injuria vastatæ sint (4), si redi-

tus necessarii sint ad adolescentes in seminariis educandos, vel alias ad Dei cultum sustinendum (5). Gravioribus autem requiruntur causæ, ut curata, quam ut simplicia beneficia conjungantur; quin etiam beneficia sunt, quorum plane vetita conjunctio est. Nam diversarum beneficiorum dioceseon coagmentari nequeunt (6), neque item licet conjungere beneficia curata Monasteriis, Abbatibus, Dignitatibus, Præbendis Canonicoꝝ, Hospitalibus, aliisque collegiis (7), beneficia autem liberæ collationis beneficiis juris patronatus, ne & ipsa juris patronatus obnoxia evadant (8).

(1) *Can. 23. cap. 1. quest. 7.*

(2) S. Gregorius M. *l. 2. Ep. 50. ad Joan. Episc. Velitern. opp. t. 2. col. 614. ed. Paris. indic. Concilium Tridentinum Sess. 21. c. 5. de Reform.*

(3) S. Gregorius M. *cit. Ep. 50.*, Concilium Toletanum XVI. *Can. 5. col. 1796. t. 3. Collect. Harduini.*

(4) *Cap. 2. de Relig. domib.*

(5) Concilium Tridentinum *Sess. 23. c. 18. & Sess. 24. c. 15. de Reform.*

(6) Conc. Tridentinum *Sess. 24. c. 9. de Reform.*

(7) Conc. Tridentinum *Sess. 24. c. 13. de Reform.*

(8) Conc. Tridentinum *Sess. 25. c. 9. de Reform.*

§. XX. Solemnitates pertinent ad vocandos, audiendosque omnes, quorum interest, atque ad legitimam ecclesiastici Superioris auctoritatem. Principio audiendus est Episcopus, cujus dioceseos beneficia jungenda sunt, vocandique, & audiendi sunt Abbates, Prælatique inferiores, & Patroni sive laici, quorum est collatio, vel præsentatio, item beneficiorum uniendorum possessores, & capitulum Ecclesiæ cathedralis, sine cujus consensu Episcopus graviora negotia expedire non potest (1).

(1) Capituli tamen consensum supplere solet Sedes Apostolica, vel Sacra Congregatio Concilii. Consule *Carolus Gagliardum de Benefic. c. 4. n. 34.*